

Praha-Žižkov, 18. 9. 2022
P. Jareš

Žít z Kristovy záchrany *Sd 6,1-24* *1K 15,1-11*

Pán Bůh může dopustit, že jeho lid neprožívá požehnání. Názorně to zde můžeme vidět na příkladu Izraele, který Hospodin vydal do moci Midjanců. Byl to velmi těžký útlak. Nepřátelé přicházeli do země ve velkém množství, ničili úrodu a zabavovali hospodářská zvířata. Přirovnání Midjanců ke kobyilkám má možná připomenout jednu z pohrom, kterou kdysi Hospodin postihl Egyptany. Byly to právě kobylinky, které sežraly Egyptanům úrodu (Ex 10,1-20). Nyní však byli o úrodu připraveni Izraelité. Byl to signál, že mezi lidem a Hospodinem něco nebylo v pořádku. Prožívali přece smluvní prokletí, tedy jednu z pohrom, kterou jim Bůh hrozil v případě, že se od něho odkloní (Lv 26, 16; Dt 28, 51).

Nás křesťany Bible ujišťuje, že v Kristu nás Bůh obdařil veškerým duchovním požehnáním (Ef 1,3). Dokonce i o tom, že ten, kdo věří, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, přemáhá svět (1J 5,1-5). Takový člověk přemáhá způsob myšlení a jednání světa lidí, kteří Boha skutečně nectí a nevěří mu. Společenství takových lidí přemáhá svět. Bohužel ale mnohdy prožíváme, že je to naopak. Svět spíše přemáhá nás. Nezakoušíme to požehnání, které je pro nás v Kristu dostupné. Tak to ale být nemá a nemusí. Pokud neprožíváme osvobození od hříchů, růst ve vzájemné lásce a síla našeho svědectví nevěřícím je chabá, pak to ukazuje na to, že ve vztahu mezi námi a Pánem Ježíšem něco nehraje. Vědomí naší duchovní bídy nás vede k tomu, že voláme k Bohu. Prosíme o pomoc, záchranu. V situaci duchovního úpadku církve to bývají právě naléhavé modlitby, co předchází duchovnímu probuzení.

Příčinou nepřítomnosti požehnání v našich životech bývá, že nežijeme z Boží záchrany v Kristu. Prostřednictvím proroka Izraelitům připomněl, že je vysvobodil z Egypta, usadil v zemi zaslíbené. Připomněl jim rovněž, že z této Boží záchrany nežili. Nedrželi se Hospodina, ale začali uctívat (i) jiné bohy, což jim Hospodin zakázal. Jejich trápení s Midjanci bylo svým způsobem zbytečné. Mohli se přece Hospodina držet. Ve slovech proroka jim Bůh dal do ruky klíč k osvobození. Stačilo odstranit cizí bohy a doufat pouze v Hospodina.

Vyvedení Izraele z Egypta je starozákonní obdobou smrti a vzkříšení Ježíše Krista. To byly přelomové události dějin spásy, které zachraňují nás. Tvoří obsah evangelia, kterému věříme. Když voláme k Bohu o duchovní probuzení, Bůh nám připomíná tyto své zachraňující činy, a také to, že aktuálně žijeme podle něčeho jiného. Nejde o žádnou "raketovou vědu". Pokud nás přemáhá svět, svědčí to o našem odklonu od evangelia, od Pána Ježíše. Nějak jsme se začali spoléhat i na něco jiného než na Krista. Podobně jako křesťané v galatských sborech (viz list Galatským), kteří chtěli víru v Krista doplnit zachováváním židovských obřadních předpisů. Co máme sklon doplňovat my?

Bůh nás zachraňuje zpravidla tak, že vyšle svého člověka (své lidi), jehož prostřednictvím jedná. Když chtěl Hospodin vysvobodit svůj lid z Egypta, vyslal Mojžíše. Když chtěl svůj lid zachránit z útluaku Midjanců, poslal Gedeóna. Pro naši záchranu poslal do světa svého Syna Pána Ježíše, aby zemřel za naše hříchy. Poslal apoštoly, kteří zvěst o Pánu Ježíši začali šířit mezi národy. Posílá celou církev, aby nesla poselství o jeho lásce světu. A na různých místech a v různých dobách posílá také ty, kteří mají být nástroji duchovní obnovy, či duchovního probuzení církve, která přestala zakoušet zachraňující moc evangelia.

Vyprávění o Gedeónově povolání některými svými prvky nápadně připomíná povolání Mojžíše. I Gedeónovi se ukázal Hospodinův posel, jako se ukázal i Mojžíšovi (Ex 3,2). I Gedeón, podobně jako Mojžíš, poukazuje na svoji bezvýznamnost či bezmocnost. A stejně jako Mojžíšovi se mu dostává ujištění: „*... já budu s tebou, ...*“ (Sd 6,16 ČEP; srov. Ex 3,11-12) V Boží záchraně prostřednictvím Gedeóna se znovu projevuje Boží zachraňující moc, která se projevila už kdysi v Egyptě. Gedeón jakoby vstupuje do starého příběhu o vysvobození. Znovu ho prožívá na vlastní kůži a spolu s ním pak i jeho lid. Boží povolání a vyslání změnilo směr jeho života, znamenalo pro něho samého vysvobození. Vždyť Hospodinův posel ho zastihl ve chvíli, když ukryt v lisu¹ vyklepával z klasů pšenici, aby s ní utekl před nepřáteli. Už svým oslovením však Boží posel naznačuje, že do Gedeónova života přichází změna: „*Hospodin s tebou, udatný bohatýře!*“ (Sd 6,12 ČEP). Ve chvíli oslovení si Gedeón nepočínal jako udatný a silný válečník. Ale Boží povolání z něj válečníka udělalo. Z Gedeónovy reakce na onen zvláštní pozdrav můžeme slyšet, že toužil po tom, aby se Boží zachraňující moc znovu projevila (Sd 6,13). Chtěl zažít to, co znal jen z vyprávění o vyvedení z Egypta.

Nám může být líto, že nezakoušíme Kristovu zachraňující moc tady a teď. Může nám být líto, že nevidíme životy lidí proměněné Kristovou přítomností. Tak jak to čteme v Bibli. Tak jak se to dělo a děje jinde než tady u nás. Ale i každého z nás může Pán Ježíš povolát, aby se stal jeho nástrojem. I my bychom mohli prožít, jak se reálně stáváme součástí těch starých příběhů o setkáních lidí s Pánem Ježíšem, se zvěstí o něm. I směr našeho života dokáže Pán Ježíš změnit. Z těch, kdo se skrývají, dokáže udělat své válečníky. Věříme mu v tom? V roce 1949 došlo k duchovnímu probuzení na Hebridech (ostrovy na severozápadě Skotska). Stalo se tak po delším období modliteb v situaci, kdy místní církev byla v žalostném duchovním stavu. Svou úlohu tu sehrály dvě staré věřící ženy, které už nemohly chodit do shromáždění, ale vytrvale se modlily za duchovní obživení. Pán Bůh jejich prosby vyslyšel. Později také poslal do oblasti kazatele, který zde kázal Boží slovo. Bůh posílá své lidi, ve správnou chvíli a na správná místa!

¹ Lis býval součástí každé vinice. Šlo o nádobu obdélníkového půdorysu, do níž se dávaly vinné hrozny a kde se z nich šlapáním vytlačovala šťáva.